

שמעתי מדורוףא הוה ומהספר הוה, חוץ מפעם אחת שאמור לי סוחר אחד ששטע מאבי, שרופא אחד היה בימי, שפשהיה מסתכל באדם כשהוא בבית חילו, היה אומר: זה יחיה, וזה ימות. והוא אומרם עליו שהוא היה צדיק ירא חטא, וכל מי שלא יכול היה להשיג (לענות) מה שאריך, הוא היה קונה לו ונוטן משלו, והוא אומרם שאין חכם בעולם כמותו, ובתפלתו היה עושה יותר ממה שהיה עושה בידיו, וכבודמה לנו, זה היה אותו רופא. אמר אותו סוחר, ורדי ספרו בידי הוא, שירשתיו מסבי, וכל דבריו אותו בספר התיסדו כלם על סודות התורה, וסודות נסתורים מצאתנו.

ורבורי רפואה שהוא אמר שלא ראוי לעשותם, פרט למי שהוא ירא חטא, והם ממה שהיה עושה כללם, שהיה לווחש לחשים על חולה, והוא אומר בפיו ומהיד מתרפא, וכלם מבקרים באוטו הספר.

ואמר זה אסור וזה מפר למי שира חטא, משום שחתאים רבים אמר שרפואתם תלויה בלחש הפה, והם מצד הנחש, ומהם מצד הקסם. וכל אוטם שאסור לומר בפה ואסור לעשות במשחה היה אומר. עד שמצחאי במלחמות ידועות שאריך לומר בפה ולנדות בנדי ושמחתה על אותו חלי, וזה תמייה גודלה לנו. שמו רבינו רבי אלעזר ושםחו בתברים.

אמר רבינו אלעזר, אם היה לנו ספר זה, נראה מהו. אמר, אני אמסר במסירה על מנת להראות למןורה הקדושה. ושנינו, אמר רבינו אלעזר, אותו ספר היה בידי שניים עשר חדשים, ומצתתי

מזמגנא חדא. דאמר לי טיעא חדא דשמע לאבוי, דאסיא חד הוה ביוםו. דבד הוה מסתכל בבר נש פד איהו בבי מרעה, הוה אמר, דא חי ודא מית. ויהו אמרין עליה, (זהו הוה ונאה), דחיל חטה. וכל מאן דלא יכילה למדבק (אצל למופ) מה דאיצטראך, איהו הוה קלני ליה וייהיב מדיליה. ויהו אמרין, דלית חפים בעלם מא בגיניה. ובצלותיה הוה עביד יתר ממה דהוה עביד בידוי, וכדומה לו, דא הוה ההוא אסיא. אמר ההוא טיעא, ודאי ספרא דיליה בידי איהו, דקאו יrittenא מאביappa. וכל מלוי דההיא ספרא, בלהו אתייסון על רזין דאוריתא ורזין סטימין אשכחנא ביה.

ימילין דאסותא דאייהו אמר דלא יאות למפעל לוין, בר מאן דאייהו דחיל חטה. ואניון ממה דהוה עביד בלעם דהוה לחיש על מרע, והוא אמר בפומיה, ואטסי מיד. ובלהו בריר לוין בההוא ספרא.

יאמר, דא אסור ורק מותר למאן דחיל חטה, בגין דמרעין סגיאין אמר, דמליליא אסותא דיליהון בליחסו דפומא, ואניון מטרא דנחש, ומגהון מטרא דקסם. וכל אינון דאסור לומר בפומא ואסור למעד בעובדא, הוה אמר. עד דאשכחנא על מרעין ידיעאן דאיצטראך לומר בך, ולנדויי בנדי ובשפתא על ההוא מרע, ואיהו תוויה סגי לגבען.andi רבי אלעזר וחדו חבריא.

אמר רבינו אלעזר אי הא ספרא הוה לגבען, נחמי מאי איהו. אמר, אנה אמסר במסירה על מנת לאחווה (לאחווה) לבוצינה קדיישא. ותגינן, אמר רבינו אלעזר, ההוא ספרא הוה בידי תריסר ירכיה, ואשכחנא ביה נהוריין